

[Aksel Larsen.]

andre steder, skal søges højere oppe. Jeg mener i hvert fald, at de syv militarister eller forsvarere for militæret spillede så stor en rolle i spørgetimen, at de må have haft et ansvar, og at det muligvis eller formentlig er på deres initiativ, udsendelsen har fået det forløb, den fik. Jeg forstår imidlertid, at ministeren i hvert fald i dette tilfælde ikke mener, han kan gribe ind. På den anden side gør jeg opmærksom på, at det hjælper meget lidt at henvise til radio-rådet, da det ikke er radiatorådet, men det af ministeren indsatte programudvalg, der vel må regnes for det egentlig ansvarlige for en sådan udsendelse.

Jeg formoder, at vi ikke når længere med dette, men kan dog ikke undlade at sige, at hele historien har ærlig talt mindet mig om en anekdote, der cirkulerede under krigen, vistnok sat i omløb af tyskerne. De lavede et italiensk hærcommuniqué fra kampene i Afrika, der begyndte således: Ved heltmodig kamp er det lykkedes en italiensk division bistået af to panserbrigader at tvinge en engelsk soldat til at stå af. — Ved heltmodig kamp lykkedes det militæret at sejre i udsendelsen, for de var kun syv mod én.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Det ærede medlem er åbenbart fra sin politiske fortid behæftet med visse forestillinger om politisk censur. Det kunne synes, som om den, der én gang har været stalinist, altid er stalinist. Det ærede medlems indstilling forudsætter, at alle indlæg er skriftlige og gennemkæmmet i et censurkontor. En sådan ordning kan ikke gennemføres i et ministerium, som jeg har ansvaret for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *H. C. Toft* til statsministeren:

„Vil statsministeren foranledige, at det af statsministeriet den 20. december nedsatte udvalg angående udflytning til provinsen af statsinstitutioner og -virksomheder tiltrædes af repræsentanter for provinsen?“

H. C. Toft: Vi har ofte fra konservativ side givet udtryk for, at et vægtigt bidrag

til egnsudviklingen ville være at flytte statsinstitutioner og statsvirksomheder bort fra hovedstadsområdet til andre dele af landet. Mange af disse institutioner er der knyttet et stort personale til, hvis flytning ville betyde en lettelse i presset på hovedstadsområdet. Ikke mindre ville det være et gode for de egne af landet, hvor udviklingen er ringe, at få en sådan tilflytning. Der er flere af vore institutioner, der lige så godt kunne placeres langt fra hovedstaden, idet deres arbejdsopgave ikke alene har forbindelse med hovedstaden, men i lige så høj grad eller for visses vedkommende i højere grad har en forbindelse til det øvrige land. På en måde kunne det være tilfredsstillende for os at konstatere statsministerens gode vilje og sympati for vore tanker, da statsministeren nedsatte et udflytningsudvalg den 20. december sidste år. Man kunne måske nok frygte, at det skulle blive et forsinkelelsesudvalg, hvortil regeringen ville henvise, når spørgsmål om flytning af den ene eller den anden institution blev rejst, men sådan må det nødvendig gå.

Vi, der kommer fra provinsen, så med nogen undren på udvalgets sammensætning og måtte konstatere, at statsministeren ikke havde fundet personer fra provinsen til at tiltræde udvalget. Med henblik på undersøgelserne om institutioners flytning tror jeg repræsentanter for provinsen ville øve en god indflydelse på baggrund af deres kendskab til de lokale forhold i landets yderdistrikter. Det kunne i høj grad være tiltrængt, ikke mindst når jeg tænker på, hvordan modstanden mod at flytte landbohøjskolen i særlig grad kom fra hovedstadsområdet.

Jeg anmoder den højtærede statsminister om at besvare mit spørgsmål, og jeg har et håb om, at svaret vil være imødekommende over for det ønske, vi har om at få repræsentanter for provinsen ind i det pågældende udvalg.

Statsministeren (Kampmann): Det glæder mig at høre, at det ærede medlem er enig med regeringen i, at der kan gøres noget på dette område. Jeg tror dog, det ærede medlem lagde betydelig større optimisme for dagen, end praksis vil kunne leve op til.